

Doina

Poezia "Doina" se include în volumul Poezii adunate și îndreptate de Vasile Alecsandri, culegere de folclor publicată în 1852.

Creația lirică, populară, în versuri, ce exprimă confesiv cea mai bogată gamă de sentimente umane: dragoste, ură, jale, revoltă.

Ca orice creație folclorică aceasta are caracter oral, anonim, tradițional, sincretic și tradițional.

Ca o formulă specifică doinei este cea de început: "Doină, doină cântec dulce", sau o structură poetică exclamativă, vizînd legătura omului cu natura.

Apar astfel motive specifice cum ar fi: al comuniunii omului cu natura, al codrului, al dorului. Sentimentele dominante sunt exprimate sub forma unui monolog sau al unui dialog cu elementele naturii.

Lirismul oscilează între tristețe și speranță. Tehnicile specifice doinei sunt: vocativele, repetițiile, verbele la imperativ, exclamațiile și interogațiile.

Procedeele artistice specifice sunt: invocațiile retorice, personificările, paralelismele, epitetele, comparațiile și inversiunile.

Titlul denumește una din cele mai frumoase și mai dragi creații populare românești.

Creația lirică, doina exprimă sentimente de dragoste ale românului față de această creație specifică neamului românesc.

Aceasta la însoțit pe român în toate momentele decisive ale vieții, versurile mângâindu-i sufletul și alinându-i tristețea în momente de restriște, vibrând de bucurie în clipele sale de fericire. Această creație lirică debutează cu o repetiție asociată cu un epitet expresiv, cu o formulă de adresare: "Doină, doină cântec dulce". Viersul ei vrăjit încântă pe oricine și-l ține în loc, impresionându-l prin vitalitate și pasiune ("viers de foc"): "Când te-aud, nu m-aș mai duce!; Când răsuni, eu stau pe loc!".

Rotația anotimpurilor e transpusă în universul ei sensibil: bucuria la venirea primăverii o dată cu renașterea naturii ("Eu cânt doina pe afară, / De mă-ngând cu florile / Și privighetorile"), dar și tristețea la venirea iernii ce viscolește. Când românul cânta doina lângă vatră ("Eu cânt doina-nchis în casă, / De-mi mai mângâi zilele, / Zilele și noapțile").

La venirea primăverii, românul își simte sufletul tresărind la cântecul tuntos al doinei haiducești ("Frunza-n codru cât învie, / Doina cânt de

voinicie"). Apare aici un motiv specific al acestei creații literale folclorice: comuniunea strânsă dintre om și natură.

Doina reprezintă chiar sufletul românului, căci suspinul și șoapta ei îi dau bucuria de a trăi, înfruntând soarta (Doina cânt, doina șoptesc, /Tot cu doina viețuiesc"). Repetițiile "doina" și enumerațiile: "zic", "șoptesc", "viețuiesc", precum și epitetele "cântec dulce" , "viers cu foc" amplifică varietatea sentimentelor față de această creație cu caracter oral, anonim, tradițional, sincretic și sincretic. Totodată repetițiile și enumerațiile: De mângâind cu florile /Și privighetorile" amplifică ideea de timp îndelungat de când doina a apărut în viața românului.

Enumerația personificărilor este procedeul artistic fundamental din această poezie.

Ca tehnică specifică se observă folosirea exclamațiilor realizate prin vocative: "Doina, doina,"

Enumerația verbelor la indicativ: "zic", "șoptesc", "viețuiesc" aduc versul doinei mai aproape de sufletul omului.

Subiectivismul este accentuat de folosirea verbelor și pronomelui de persoana I: aud, m-aș duce, stau, cânt, mângâi .

Subiectivismul dă muzicalitate versurilor amplificată de elementele prozodice: rima împerecheată, ritmul trohaic, măsura scurtă, de 7-8 silabe.

Argumentele aduse demonstrează că această operă lirică, populară, în versuri, ce exprimă confesiv cea mai bogată gamă de sentimente umane: dragoste, ură, jale, revoltă este o doină.